

ONTWERP EN BOUW ME EEN KOOI

VECHTEN TEGEN DE BOUWERS VAN NIEUWE GEVANGENISSEN

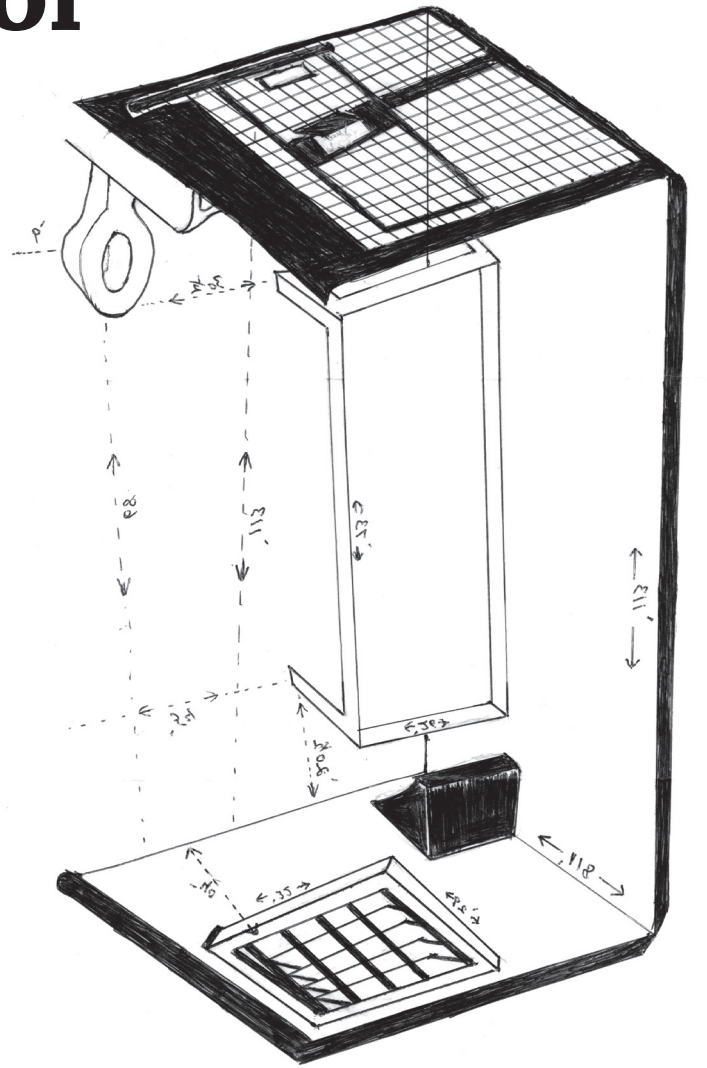
Meerdere nieuwe gevangenissen zijn in aanbouw, een maxi-gevangenis is voorzien in Haren in het noorden van Brussel. De staat wil op die manier haar repressief arsenaal aandikken en alsmaar meer personen de donkere schaduw van de gevangenis doen voelen. Elke gevangenis ademt lijden uit, elke gevangenis is een vergeetput waarin men de ellende van deze maatschappij probeert te verbergen voor de ogen van brave burger. Eerder dan ‘problemen op te lossen’ schuift de gevangenis die aan de kant. Het is dan nog maar een kwestie van tijd voordat de bal die onder water gehouden wordt, met volle kracht weer naar boven springt.

Wij zijn tegen de gevangenis, want wij denken dat de enige remedie voor de problemen van deze samenleving vrijheid is, en dus de vernietiging van alle onderdrukking en uitbuiting. Wij verzetten ons dus ook tegen de bouw van nieuwe gevangenissen. Die komen niet zomaar uit de lucht vallen, daarvoor zijn mankracht, bedrijven, architecten nodig. Geen enkele gevangenis zou gebouwd kunnen worden zonder de hulp van die gieren van de menselijke ellende. Degene die kooien ontwerpt weet dat hij collaboreert aan het optrekken van een plek waar lijden zal samengaan met folter, isolatie met zelfmoord, tranen met woede. Degene die kooien bouwt weet dat hij zich blootstelt aan de gewapende poëzie van degenen die vechten voor vrijheid. Degene die de beste architecturale manieren bestudeert om gevangenen te desoriënteren, hun persoonlijkheid te breken en revolte de kop in te drukken weet dat hij als vijand beschouwd zal worden door degenen die niet bereid zijn om de rangen van de stilzwijgende en berustende uitgebuiten te vervoegen.

De huidige bouw van nieuwe gevangenissen heeft ook een nieuw kenmerk: de bedrijven die de gevangenissen gaan bouwen zullen daarna ook eigenaar blijven van de gebouwen. De staat zal dan op haar beurt de cellen huren. Het is niet moeilijk om te begrijpen dat de bedrijven er alle belang bij hebben dat de nieuwe gevangenissen zo snel mogelijk vol raken. De staat sluit op om haar orde te beschermen, de bedrijven maken winst. Geld en macht gaan altijd hand in hand.

Zich verzetten tegen de nieuwe gevangenissen betekent logischerwijze dus ook zich verzetten tegen degenen die ze ontwerpen, bouwen, financieren, onderhouden, uitbaten. Elke slag tegen de collaborateurs van de staatsrepressie komt neer op het saboteren van de gevangeniswerven. Ze zullen nooit alle voertuigen, machines, kantoren, kleine werfjes, materiaal, belangen, filialen van de bouwers van gevangenissen kunnen beschermen. Het doen wegsmelten van het economische weefsel rond de bouw van gevangenissen is dus een interessante invalshoek om je korreltje zand in de opsluitingsmachine te gooien, een mogelijkheid tot aanval die in ieders bereik ligt.

Wat de toekomstige maxi-gevangenis in Haren betreft... De Regie der Gebouwen, opdrachtgever van deze gevangenis-horror, heeft onlangs haar economische partner gekozen. Het betreft het Cafasso-consortium dat bestaat uit de volgende bedrijven: FCC Construction en Denys (bouw); Buro II & Archi+I en EGM (architecten); Derveaux (ingenieurs); Marcq & Roba, Aracadis Aquamen, Ares en MOOcon (adviseurs en andere). Dat ze even rustig mogen slapen als de gevangenen die ze willen begraven.

EGYPTE: DE REVOLUTIE BOTST TEGEN HET LEGER EN DE POLITIEK

De recente gebeurtenissen in de Egyptische revolutie werpen vragen op, die belangrijk zijn om over na te denken en te discussiëren, en die ons nogmaals voor dezelfde vraag doen staan: wat kan dit alles voor ons betekenen, niet als iets dat ver weg gebeurt, maar als iets dat geen grenzen kent en dus ook ons rechtstreeks aangaat.

Maar laten we eerst verduidelijken dat “revolutie” voor ons geen “moment” in de geschiedenis is dat je eruit zou kunnen plukken en erover zeggen: die dag was het revolutie. Revolutie is een langdurig gebeuren, dat plaatsvindt doorheen een reeks van opstanden, een reeks van gewelddadige breukmomenten waarin de macht aangevallen wordt; op grotere of kleinere schaal, individueler of collectiever. Deze opstanden destabiliseren de gevestigde orde; zowel de politieke, als de economische en de sociale orde. Ze creëren een opening voor nieuwe gedachten, voor nieuwe manieren om naar zichzelf en het leven te kijken. Het vrije handelen, net als het vrije denken worden gestimuleerd.

De opstandige ervaringen *veranderen* een mens, omdat ze maken dat hij leert vertrouwen in zijn eigen krachten, en zijn eigen gedachten. En dit alles is noodzakelijke zuurstof om het gevecht brandende te houden.

De Egyptische revolutie voor *brood, vrijheid en sociale rechtvaardigheid* heeft gedurende 2 jaar en een half haar weg gezocht. Het begon met de opstand tegen dictator Moebarak, die na 40 jaar dictatuur met gebruik van het nodige geweld weggejaagd werd, om dan verder te gaan tegen het leger die de macht overnam. Na 1 jaar en een half van strijd tegen het militaire bewind, richtte de woede van de onderdrukten en revolutionairen zich vervolgens 12 maanden tegen de nieuwe machthebbers: ex-president Morsi en de Moslimbroeders.

Hier zouden we een lijst kunnen publiceren, van alle protesten die er sinds 2011 plaatsvonden, en onze mond zou zeker opvallend vol bewondering en respect voor de niet aflatende moed van al die mensen die de revolutie wagen. De feiten zijn natuurlijk van belang, en wel in de eerste plaats voor de individuen die ze geleefd hebben. Zoals eerder al opgeworpen werd: de revolutie verandert een mens. En het is enkel door die feiten te beschouwen als ervaringen *geleefd door individuen* dat ook wij, hier, in deze alom gepacificeerde context, de smaak ervan te pakken kunnen krijgen. Het maakt ons duidelijk dat we niet moeten afwachten tot er hier misschien ooit eens massa’s mensen de straat opkomen, maar dat ook wij hier en nu kunnen revolteren tegen wat ons onderdrukt.

We gaan hier geen overzicht te maken van alle blokkades (van autostrades, treinsporen, metro,...), plunderingen, stakingen, confrontaties, aanvallen (we noemen enkel vlug de aanvallen tegen het presidentiële paleis), betogingen,... In plaats daarvan willen we onze blik naar de diepte richten en nog wat langer stil staan bij de vragen over opstand en revolutie. Als we ons deze vragen niet stellen, dan riskeren we in de val te trappen die de macht voor ons heeft klaargelegd. We riskeren de Egyptische revolutie te lezen als een politiek spektakel, als een “oppositie” tegenover een politieke macht, bijvoorbeeld de moslimbroeders, terwijl er hier veel diepere dingen aan de gang zijn. We riskeren niet te begrijpen dat wat er gebeurde op 30 juni 2013 alles behalve *in de handen* lag van het leger of een politieke oppositie, maar dat deze smeersappen het gebeuren juist *uit de handen* van de onderdrukten in opstand getrokken hebben.

Voorbijgaan aan het spektakel dat de media ons voor de ogen houdt, betekent voorbijgaan aan de hapklare brokken die ze ons voorschotelt. Het betekent zelf op zoek gaan naar wat er gaande is, onze eigen hersenen gebruiken en ons vooral niet blindstaren op de woorden die de macht op ons afstuurt. En zo, wie gehoor geeft aan de taal van de macht, zal geloven dat er op 30 juni miljoenen Egyptenaren de straat opkwamen om “vervroegde presidentsverkiezingen” te eisen, en dat de tussenkomst van het leger een eind heeft gemaakt aan de politieke macht van de moslimbroeders. Maar het gaat hier eigenlijk over een bedrog, een groot nationalistisch en politiek bedrog dat al enige tijd gepropageerd werd.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolutie. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Uit hun klauwen • Een jongen die veroordeeld en gezocht werd voor meerdere overvallen was op bezoek bij zijn familie in Molenbeek toen twee ordedienaars hem probeerden arresteren. Zijn broers wierpen zich op de flikken om de arrestatie te voorkomen. De flikken haalden hun pepperspray boven en spoten de ingang van het huis onder. Met een tiental extra smurven drongen ze door in de gezinswoning... maar hebben de voortvluchtige niet gevonden. Ze hebben zich daarentegen wel uitgeleefd op de familie: niets is te verachtelijk voor deze varkens. Wij groeten de vastberaden weerstand en wensen de voortvluchtige veel moed.

In hun bakkes • Een politiepatrouille dacht rustig een jongeman aan te houden in Sint-Joost, maar werd bij hun poging aangevallen door tientallen anderen. Op z’n minst één agent moest naar het ziekenhuis. Eén persoon werd aangehouden. Elders in België, in Houthalen in een «hete» wijk, werd een man van 43 jaar aangehouden op beschuldiging van het werpen van betonblokken naar politiewagens die onder een brug reden. Na verschillende incidenten werd de politie-aanwezigheid opgedreven.

Vuur voor de cellen • In de gevangenissen van Tournai, Turnhout en Antwerpen hebben gevangenen cellen in brand gestoken om de opsluitingsomstandigheden aan te klagen of overplaatsingen af te dwingen. Alsof de vrijheidsberoving al niet verschrikkelijk genoeg is, blijven de omstandigheden binnen verslechteren: overbevolking, kapot sanitair, vernederingen en geweld van de cipers, bestraffingen... In Vorst is een ontsappingspoging jammer genoeg mislukt.

De hoge veiligheid vernietigt mijn maten

Ik zit opgesloten in Brugge, ik heb 10 jaar gezeten, ze hebben mij de volledige straf laten uitzitten, maar over twee weken, op 24 augustus 2013 om 18u ben ik buiten.

Enkele dagen geleden heb ik vernomen dat ze mijn jeugdvriend Yousri El Attar naar de kelder hebben gestuurd, naar de hoge veiligheid hier in de gevangenis van Brugge. Ze hadden hem een tuchtmaatregel opgelegd. Op het papier dat de genomen maatregel rechtvaardigt, stond alleen maar: Hakim Ghazouani, mijn naam, niets anders. Zeg me niet dat dat een reden is, dat is te gek voor woorden.

Yousri is een gevangene die zich niet laat doen, het komt dus dikwijls tot gevechten met de cipiers. In Sint-Gillis was hij opgesloten op de vleugel B, dat is de strikte vleugel. Hij kon er niet meer tegen, twee douches per week en vaak nog minder, en cipiers die op gevangenen slagen voor niets. Zoals zovele anderen wilde hij zijn transfer en hij heeft het moeten losrukken van de directie. Hij heeft vijf cipiers in elkaar geslagen, waarvan twee klacht hebben ingediend. Hij gaat zeker en vast daarvoor nog moeten boeten. Drie weken geleden kwam hij hier toe in de gevangenis van Brugge, hij werd opgesloten op vleugel 31, daar waar je alleen bent op cel. Een strikte vleugel met een 10-tal cellen.

De directie weet zeer goed hoe hij is, de cipiers ook. Ze hebben hem dus gezocht, ze hebben hem gezocht tot de stoppen doorslaan. Hem een maatregel opleggen zonder dat hij iets gedaan heeft. Hem zeggen, voilà, nu kom je niet meer buiten en basta, ze wisten goed dat hij dat niet zo zou laten. Hij heeft dus zijn cel overhoop gegooid en in zijn buik gesneden met een Gillette. Zij hebben hem ertoe aangezet om dat te doen. Ze willen hem neerhalen, ze provoceren hem.

Normaal gezien passeert de procedure voor een plaatsing in de hoge veiligheid via de Minister van Justitie. Om Yousri naar beneden te brengen, was er slechts een telefoontje van de directrice De Loof nodig naar Hans Meurisse (directeur-generaal van de gevangenis). Hij zei meteen: ok, breng hem naar de hoge veiligheid. Elke gevangene heeft zijn eigen wet, hier sturen ze mensen naar hoge veiligheid voor twee keer niets. Ze zijn hem 's ochtends komen halen na de wandeling en ze hebben hem naar de kelder gebracht.

Ik heb enkele woorden met hem kunnen wisselen via het raam en ik heb aan zijn stem gehoord dat hij de isolatie niet meer aankan. *“Ze hebben het echt op mij gemunt, 't is niet meer mogelijk.”* zei hij. Ik ken hem sinds we kleine gasten waren, ik weet wanneer hij ok is en wanneer echt niet. Nu gaat het echt niet. Bovendien zijn er cheffen die me zeggen dat hij het zelf zoekt, dat hij daar goed zit, die moeten ziek zijn in hun kop.

In de hoge veiligheid zijn ze mensen gek aan het maken. Ze willen hem doden, met hun psychiaters, en hun medicijnen, zij geven hem dat allemaal. Op dit moment mag niemand daar bezoek hebben, behalve één die zich goed gedraagt. Om via een transfer daar weg te geraken, heeft een andere gevangene het gerucht verspreid dat enkele lange straffen die daar opgesloten zitten wilden ontsnappen, en sindsdien, geen enkel bezoek meer. Het was een grote leugen. Die gasten daar hebben niets, elke dag zijn er celfouilles.

Die directrice De Loof die hem de maatregel had opgelegd, is net terug van verlengd verlof. Op 23 februari 2013 kreeg ze nog een slag op haar gezicht, nadat ze een gevangene kwam inlichten dat zijn regime ging verzwaren. Ze had een gebroken neus, de gast werd naar de kelder gebracht en zij nam vakantie. Ze is pas sinds 2,3 weken terug en ze heeft het echt op ons allemaal gemunt, ze is zoals een pitbull. Je zou zeggen dat ze haar hart in het kastje laat als ze hier binnenkomt.

Toen ik hoorde dat mijn vriend daar zit, voor helemaal niets dan nog, heb ik het zwaar op mijn zenuwen gekregen. Ik kan dat niet zomaar laten gebeuren. Maar wees gerust, ik vergeet niets. Serieus, wat is dat allemaal? Mensen opsluiten in hoge veiligheid voor zever in pakskes, dat is te geschift voor woorden. Dat moet stoppen. De personen die daarover beslissen zijn echt onwaardig. Mensen moeten weten wat hier gebeurt...

6 augustus 2013, gevangenis Brugge, Hakim Ghazouani.

In strijd tegen de speciale regimes in de gevangenis

Sinds vele maanden probeert de gevangenisdirectie speciale en individuele regimes toe te passen om weerbarstige gevangenen klein te krijgen; het is te zeggen, gevangenen die zich niet laten doen, die niet aanvaarden om vernederd te worden door cipiers of rechters, die niet meedoen aan het vieze spelletje van verklikkers, die zich niet neerleggen bij de alsmear verschrikkelijkere omstandigheden in de kerkers van de Belgische democratie.

Naast de isolatiemodules, ware gevangenisbinnen de gevangenis, in Brugge en Lantin, hebben meerdere directies afdelingen of cellen van hoge veiligheid laten bouwen of inrichten, ondermeer in Nijvel, Ittre of de B-sectie in Sint-Gillis. Vaak gaat het over wat ze noemen een “ingericht cachot”: een cachot met wat spullen, maar wel nog steeds een cachot. Et voor zover de strafmaatregel van cachot ‘normaal gezien’ niet langer duurt dan 14 dagen, zijn er nu sommige gevangenen die al maanden, of zelfs jaren, in zo’n soort cachot zitten. Zoals bijvoorbeeld onze strijdmakker Farid Bammouhammad, al meer dan vier maanden begraven in een cachot in Nijvel. Geen enkele directie, geen enkele cipier vergeeft hem zijn trots en onwrikbare wil om geen pesterijen en mishandelingen te ondergaan, om een slag terug te geven als dat nodig is, om niet mee te doen met het mechanisme van verklikking en misbruik onder gevangenen. Hij beschrijft zijn situatie en die van andere gevangenen als volgt: *“Hier heerst ongezien geweld. Elke dag worden er mensen in elkaar geslagen. Ze laten je langzaam creperen in een cachot, en als je niet iets doet, als je je niet op de één of andere manier met iets bezighoudt, dan heb je het zwaar. Je wordt gek.”*

Nordin Benallal zit ook in zo’n soort van “ingericht cachot”, sinds oktober 2011 in de gevangenis van Ittre. Binnenkort zal dat twee jaar zijn. Nordin zit eigenlijk al sinds oktober 2007 in permanente isolatie, van de Hoge Veiligheidsafdeling in Nederland tot die in Brugge om te belanden in een cachot zonder raam, zonder frisse lucht. In Ittre zijn trouwens momenteel werken bezig om een afdeling hoge veiligheid in te richten waar 30 gevangenen kunnen opgesloten worden. Een gevangene uit Ittre beschreef de afdeling als volgt: *“Ze gaan er de mensen die storen steken, zoals in Brugge, het zal exact hetzelfde zijn, het is walgelijk.”*

De strategie van de chef van de Belgische gevangenis, de verachtelijke Hans Meurisse, bestaat eruit om de strijdbare gevangenen geografisch en mentaal te verspreiden, hen te onderwerpen aan individuele isolatieregimes en hen zo gescheiden te houden van de rest van de gevangenisbevolking. Op die manier denkt hij de banden van solidariteit en de waardigheid van de strijders te breken. Ze hebben zelfs een zwarte lijst opgesteld om de “gevaarlijkheid” van een gevangene te bepalen en hem de gewenste (legale of minder legale) uitzonderingsmaatregelen op te leggen. Vele gevangenen bevinden zich in isolatie, met persoonlijke opvolging en permanente disciplinaire maatregelen, zonder dat hun verhaal gekend is, zelfs niet binnen de gevangenis muren.

Die gevangenen vechten dag na dag om recht op te blijven en niet te stikken, om te blijven verlangen naar vrijheid en niet te bezwijken onder de repressie... het is aan ons, wij die ons in de straat begeven, om hun onze solidariteit en steun te betuigen. Tegenover de repressie en de folter plaatsen wij het bevrijdende geweld tegen alles wat de gevangenis machine doet draaien. Moge de verbetering van de gevangenen in strijd tegenover de gevangenisdirectie ons aanmoedigen tot opstandige onverschrokkenheid tegenover deze gevangenis maatschappij.

Voor meer nieuws, brieven van gevangenen en acties kan je ook de site www.lacavale.be bekijken.

EGYPT Het leger is geen vriend van het volk, het is een verdedigende instelling van de staat, en dus een verdediger van de maatschappelijke orde. En het tragische is dat dit leger, dat leger dat verschillende bloedbaden veroorzaakt heeft tijdens haar machtsperiode van 2011 tot 2012, een groot deel van de mensen opnieuw heeft doen geloven dat ze wel een vriend is van het volk. Dat ze mensen doet geloven dat het generaals waren die de moslimbroeders hebben verdreven, terwijl dat niets meer was dan een show. Het is de revolutionaire beweging op straat, die beweging die het voorbij jaar gevochten heeft als een dier zo wild en met tanden zo scherp, het is die beweging die de val van de moslimbroeders veroorzaakt heeft. De moed en het doorzettingsvermogen van de individuele revolutionairen en revolterende onderdrukten heeft iets groots doen groeien. Het hing al lang in de lucht: de macht zou opnieuw gaan vallen. De politieke campagne *Tamarod* (een coalitie van politieke partijen die opgeroepen heeft voor 30 juni) heeft zich

op het juiste moment gelanceerd om de revolutie uit de handen van de straat te rukken om er een politiek gebeuren van te maken. Een politiek gebeuren van politieke partijen, van presidenten, van verkiezingen en van parlementen. Het leger, dat in Egypte trouwens 40% van de economie bezit, is mee op de kar gesprongen met als enige doel: de staat en de orde te redden van de sociale revolutie.

30 Juni heeft een nieuwe fase ingeluid. Het is belangrijk zich te concentreren, want de revolutie wordt met serieuze midelen bedreigd. Eerst en vooral door één van de machtigste legers ter wereld dat oproept tot een burgeroorlog, enkel en alleen om de aandacht van de revolutie af te leiden en zo de rijkdom en privileges te beschermen voor de verslindende woede van de straat. En vervolgens staat de revolutie voor het geschut van één van de machtigste ideologieën ter wereld: die van de democratie. De democratie, die als enige doel heeft de vrede te bewaren tussen onderdrukkers en onderdrukten.

wordt op geklopt... en om erger te vermijden, maken de flikken zich uit de voeten.

Wederwoord • 's Nachts werd een molotovcocktail gesmeten naar het verzekeringskantoor ABC Insurance in Wemmel. Zelfs de slimmeriken van het filiaal dachten dat het mogelijks over een klant zou kunnen gaan die niet echt tevreden was met hun gesjoemel en bedrog.

Die de mensen oproept om te gaan stemmen, hun eigen onderdrukkers te kiezen, die bepaalt dat je vredevol mag betogen, die iedereen tot schapen maakt. En dus: laten we onze wolventanden scherpen, en brandhout maken van de Egyptische natie die het leger op handen draagt, brandhout maken van alle politieke partijen en ideologieën, van alle leiders, religieus of seculier. En laten we antwoorden vinden op de vereisten van de sociale revolutie. Laten we haar verder duwen, vol durf, vol lef, vol overtuiging.

Er komen ook mensen op straat die zich uitdrukken tegen zowel het leger als de moslimbroeders, die zich uiten vóór de voortzetting van de revolutie, vóór de eisen van de revolutie: *brood, vrijheid en sociale rechtvaardigheid*. Dat ieder op zoek gaat naar manieren die hij gepast acht om solidariteit uit te drukken met deze beweging. Weg met het leger, weg met de moslimbroeders, weg met de staat en alle macht. ERHAL!

Wij zullen jullie vernederingen niet ondergaan • In de laatste week van juni 2013 merkten bezoekers die in de wachtrij stonden voor de gevangenis van Sint-Gilles een voertuig met getinte ruiten op dat recht tegenover de ingang stond. Het duurde niet lang of ze begrepen dat het in feite over een politievoertuig ging met agenten die iedereen die op bezoek ging fotografeerde. De woede neemt toe, het voertuig wordt omsingeld, er

Preventieve actie • Begin juli, schoolvakantie. Maar niet iedereen is de schoolroutine vergeten met haar straffen, verveling, berispingen, concurrentie, autoriteit. Een brand verwoestte dus een bijgebouw van een secundaire school in Marcinelle (Charleroi).